

του Μιχαήλ Χούλη Θεολόγου

Την Γ΄ Κυριακή των Νηστειών, στο μέσο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, η Εκκλησία προβάλλει ως ενίσχυση και νόημα της ζωής των πιστών τον Σταυρό του Κυρίου. Υπήρξε πράγματι τόσο σοβαρή η περίπτωση της πνευματικά νοσούσης ανθρωπότητας ώστε χρειάστηκε να πεθάνει και να αναστηθεί για να τη σώσει ο μοναδικός γιατρός ψυχών και σωμάτων, ο Θεάνθρωπος Ιησούς.

Μόνο το αίμα Του πάνω στο σταυρό υπήρξε ικανό να κερδίσει για το Θεό τις υποδουλωμένες στον νόμο της αμαρτίας ανθρώπινες συνειδήσεις, «γενόμενος ο ίδιος κατάρα», όπως και ο απόστολος Παύλος αναφέρει στην προς τους Γαλάτες επιστολή του (3,13).

Στο Σταυρό του Χριστού, που είναι η κατεξοχήν ανιδιοτελής θυσία όλων των εποχών, ο ανθρώπινος πόνος παντρεύτηκε τη δόξα του Θεού. Αυτό σημαίνει ότι καμία γνήσια θυσία (δηλαδή από αγάπη) δεν πηγαίνει πια χαμένη. Ότι ο άνθρωπος είναι άνθρωπος όταν και όσο θυσιάζει τον ατομισμό του προς όφελος των υπολοίπων αδελφών του και πως στη θυσία αυτή βρίσκει κανείς τον εαυτόν του, τον αληθινό σκοπό της ζωής του, στοχεύοντας στην προσωπική του ανάσταση.

Αν ο Χριστός υπήρξε ο κατεξοχήν «αντάρτης της αγάπης» (Η αρχή της Ελπίδας, Έρνστ Μπλοχ), ο σταυροφόρος της αλήθειας και ο μεγαλύτερος επαναστάτης της ειρήνης, τότε καταδικάστηκε να πεθάνει γιατί «υπήρξε η καταδίκη της διεφθαρμένης ζωής μας» (Ψυχία από της τραπέζης, Κ. Κούρκουλα), αφού πολλές φορές οι άνθρωποι προτιμούν το σκοτάδι παρά το φως. Η ανάστασή Του όμως αποτελεί την μεγαλύτερη επανάσταση και αναγέννηση στα ανθρώπινα (βλ. Δοκίμια φιλοσοφίας της Θρησκείας, Μ. Μπέγζου). Η γνήσια ελευθερία, πράγματι, είναι η απελευθέρωση από τα πάθη, που κρατούν τον άνθρωπο δέσμιο στην ύλη και εμποδίζουν την όραση του θείου του προορισμού.

«Στο εξής κάθε άνθρωπος κρίνεται από τη στάση του απέναντι στο Σταυρό του Χριστού, τη φιλία ή την έχθρα του» (Σταυρός και Ανάσταση, εκδ. Ακρίτας). «Έχουμε ταφεί μαζί Του, βεβαιώνει ο Παύλος, δια του βαπτίσματος στο θάνατο ώστε, όπως ο Χριστός αναστήθηκε εκ νεκρών με τη δόξα του Πατέρα, έτσι και εμείς να ζήσουμε μια νέα ζωή» (Ρωμ. 6,4). Έτσι, «αν ο Χριστιανισμός σταματούσε στο Σταυρό θα καταντούσε ειδωλολατρία, αφού θα παρέβλεπε την Ανάσταση» (Ο Θεός στον οποίον δεν πιστεύω, Χουάν Αρίας), αλλά και «αν αληθινά επιθυμείς να κατέχεις το Χριστό, μην τον ζητήσεις χωρίς τον σταυρό» (Μηνύματα Τριωδίου, αρχιμ. Γ. Ραπτόπουλου), πολύ όμορφα συνήθιζε να λέει ευσεβής χριστιανός.

Σταυρός και Ανάσταση είναι λοιπόν αλληλένδετα σωτηριολογικά γεγονότα στη ζωή και το έργο του μοναδικού λυτρωτή της οικουμένης Ιησού Χριστού και θα πρέπει το Θείο δράμα του Αμνού του Θεού να μας ικανώνει ώστε ως τέλειοι ακόλουθοι του Εσταυρωμένου «να αισθανόμαστε όπως ο Μπετόβεν, ο οποίος απαντώντας κάποτε σε μια βαριά άρρωστη κυρία, έγραφε: 'Όλοι οι άνθρωποι υποφέρουν. Στον κόσμο αυτό καθένας καλείται να σηκώσει το σταυρό του. Ο πιστός και γενναίος υπομένει μέχρι τέλους χωρίς παράπονα και εγγίζει με το δάκτυλό του τους τύπους των ήλων

του σταυρού Του. Παίρνει δύναμη από το Σταυρό του Κυρίου και οραματίζεται το βραβείο που θα δώσει ο Ύψιστος σ' αυτούς που γνωρίζουν να αρνούνται τον κατώτερο εαυτό τους και να νικούν'» (Κούρκουλα, όπου ανωτέρω).